

SEVİLENE KADAR SEVMEK

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 20.01.2013 tarihli (196.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Bir hadisi şerif okuyacağız. O hadisi şerifin üzerinden Rabb'imizin şeriatını, Rabb'imizin bize lütuflarını, ihsanlarını tanımaya çalışacağız; ama öncelikle bir Türkçe bilgisini zihinlerimizde tazelemek istiyorum. Mecaz, diye bir şey var. Mecaz; anlatmak istediğin şeyi, farklı bir örnekle daha kolay anlatmak için kullanılan ifadedir. Mesela; iki yaşındaki bir çocuğu anlatırken, melek deyimini kullanırız. "Melek gibi çocuk!" deriz. Burada çocuk etten kemikten yaratıldığı halde, içinde kanı irini bulunan bir mahlûk olduğu halde "Bu çocuk, nurdan yaratılmış melek gibidir." demek istemiyoruz. Meleklerdeki temizliği, meleklerdeki günahsızlığı çocukta da görüyoruz, "Çocuğa melek gibidir!" diyoruz. Bu, çocuğun melek olduğunu göstermiyor; meleğin de çocuk olabileceğini göstermiyor. Bunun gibi yüzlerce ifadeyi hep kullanırız. Mesela; "Sana canım kurban!" deriz ya da "Başım gözüm üstüme!" deriz. Yani, "Çık başımın üstünde otur, gözümü çıkar, senin olsun." demek değil bu herhalde. Mecazen ne demek isteriz? Yani, "Gözüm kadar kıymetlisin, başımın üstündesin. Sözünü başımın üstünde tutuyorum." demek isteriz. Başım üstüne, diye ifade ettiği zaman bir insan "Çık başımın üzerine!" diye söylemek istemiyor herhalde. Böyle anlamayız zaten. Türkçede, Arapçada veya bütün dillerde, bu tip mecaz ifadeler vardır. Daha geniş bir daireden anlatabilmek için, her dil böyle sistem geliştirmiştir.

Kardeşler,

İmam Buhari'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifi anlamak için, bu Türkçe bilgisini tazeleme ihtiyacı hissettim. Ebu Hureyre radiyallahu anh rivayet ettiğine göre; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Allahu Teâlâ'nın şöyle buyurduğunu nakletmiş. Sözü söyleyen Allah Teâlâ, o sözü insanoğluna ulaştıran sevgili Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Bize de onun ağzından rivayet eden, Ebu Hureyre. Biz de şimdi ona iman eden kimseler olarak bu sözü dinleyenleriz, elhamdülillah. Buyurmuş ki Allahu Teâlâ "Kulum bana farzlar gibi hiçbir şeyle gelemez." Yani, "Kulum açısından bana gelmek için, farz kadar önemli bir görevi yoktur. Allah bir şeye farz dedi mi o en önemli şeydir." Bu hadisten, bunu anlıyoruz. Sonra buyurmuş ki "Kulum benim nafîle olarak, ona görev verdiğim emrettiğin işlerle bana doğru koşar. Farzla farzları yaparak Allah'ın kulu olup olmayacağı kararını, vermiş olur. Farzları (Allah'ın farz dediği şeyleri) yerine getirmeye başladı mı, mümin yola girdi demektir. Bu yolda ne kadar hızlı gidiyor, kaç kilometre süratle gidiyor? Bunu da nafîle ibadetler belirleyecek." Allahu Teâlâ bu hadisi şerifte. Sonrası çok önemli, şimdi ders olarak kendimize seçtiğimiz bölümde de buyuruyor ki "Kulum nafîle ibadetleri..." Nafîleyi biliyorsunuz, sünnet dediğimiz şeydir. Sünnet diye fıkıh kitaplarında, ilmihal kitaplarında bu sünnettir, denen şeyler de nafîle olarak anılıyor. "Kulum nafîleleri yerine getire getire sonunda, ben onu severim. Kulumu sevdim mi de..." Şimdi mecazı deyimler var burada. Biraz önceki mecaza neden girdiğimiz anlaşılacak.

Farzlarla kul yola çıkıyor, nafîlelerle yol alıyor. Yol ala ala sonunda, Allah kulunu seviyor. "Bir kere de kulumu sevdim mi ben; bu kulu seviyorum dedim mi onun duyan kulağı olurum, (deyimlere dikkat edeceğiz şimdi, bunlar mecazi şeyler) gören gözü olurum, tutan eli olurum, yürüyen ayağı olurum. İstediginde veririm, sığındığında korurum." demiş Allah, Peygamberinin (aleyhisselatu vesselam) dilinden. Yanlış anlamadınız! Bizzat Allah buyuruyor ki "Kulumun gözü olurum, kulağı olurum, eli olurum, ayağı olurum, isterse veririm, sığınırsa bana korurum." Şimdi "Yahu Allah; insanın eli olur, ayağı olur. Ne biçim söz bu?" demeyeceğiz. Niye demeyeceğiz?

Çünkü Rabbimiz elbette “Eli olurum.” derken “Bu elini çıkarır, onun yerine kendi elimi takarım.” demiyor herhalde. Hani biz adama “Emrin başım üstünde.” dediğimiz zaman “Çık başımın üstüne, otur.” demedik. “Gözüm, kurban olayım sana.” dedik de “Al bıçağı, bismillah de, kes beni.” demedik herhalde.

Bu mecazi bir deyim, neyi gösteriyor? Bu tonajı gösteriyor, ne kadar onu sevdiğini gösteriyor. Kul Allah'a doğru koştukça bu gidilen yolun sonunda; kulun gözünün, kulağının, elinin, ayağının Allah'ın razı olmadığı hiçbir şeyi yapmayacağı düzeye geleceğini göstermektedir. Çünkü bir insanın gözü, insan düzeyinde gördüğü zaman haramı da görür, helali de görür. Çirkini de duyar kulağı, güzeli de duyar. El, insan eli olarak kaldığı sürece; eli ateşe de tutar, pamuğa da tutar, suya da tutar. Fakat el, Allah'ın tuttuğu bir el olduğu zaman, sadece Allah'ın razı olacağı şeyleri tutar, sadece Allah'ı ölçü alan bir el sahibi olmuş olur, o Müslüman.

Kardeşler,

Buradan iki önemli nokta çıkarıyoruz. Birincisi; biz insan olarak, Müslüman olarak Allah'ı sevmek zorundayız elbette ve bu sevgiyi de iddia etmeyen yoktur. Herkes iman ettiği Rabb'ini sever, bu doğaldır ve normaldir. Fakat bir nokta daha var ki asıl olan, seni de Allah'ın sevmesidir. Bir mümin “Ben Allah'ı çok seviyorum.” diyecek elbette, “Pek sevmiyorum; ama mecbur iman ettik.” diyecek hali yok kimsenin. Bunu ne Hristiyan böyle der ne de Yahudi böyle der. Elbette Müslüman “Çok seviyorum, çok çok!” der. Bu sözü söylemek kolay, söylenmesi de lazım; ama mümin, asıl gayesinin Allah'ı sevmek değil, Allah'ın onu sevmesini sağlamak olduğunu bilmelidir. Bir mümin (birinci noktamız bu) hedefini belirleyecek “Allah da beni sevsin.” diye. Bunun için birbirimize biz hep “Allah senden razı olsun.” diyoruz. Ne demek Allah senden razı olsun? “Allah da seni sevsin.” demek istiyoruz. Bu bir hedeftir, gayedir. Bütün müminler bu gayeye ulaşmak için, uğraşmak zorundadırlar.

İkincisi; bu hadisi şerif, Sahihi Buhari'den nakledilmedi. Böyle bir menkıbe kitabından ya da işte hikâye kitaplarından alıntı bir hadis değil; İmam Buhari'nin Sahihi'nden alıntıdır. Yani, Kur'an'dan sonraki en sağlam bilgilerimizden birini biraz önce okuduk. Ebu Hureyre radiyallahu anhın rivayetindedir. Dolayısıyla elimizdeki bilginin “Acaba böyle midir?” diye bir tereddüt edilecek bir tarafı yoktur. O zaman yüzde yüz biz inandık ki Allah, bir insanın gözü olabiliyor, kulağı olabiliyor, eli olabiliyor, ayağı olabiliyor. Elbette mecazi ölçüsünü söyledik, yani ne manaya geleceğini. Organ değişikliği manası değil herhalde bu. Hâşâ! Allah için zaten böyle bizim anladığımız manada bir el, göz böyle şeyler düşünemeyiz; tasavvur da etmeyiz. Yani, bu kadar çocuksu ve bu kadar cahilce bir düşünce olamaz! Bunun için bunlara girmeyi düşünmüyorum. Böyle bir şeyi izah etmeye gerek yok herhalde.

Kardeşler,

Buradan, bu hadisi şeriften biz asıl gayemizin, Allah'ın bizi sevmesini sağlamak olduğunu; bunun da peygamber düşkünlüğü ile mümkün olduğunu anlıyoruz. Mümin, peygamberine düşkündür. Onun sünnetini, nafilelerini, onun farz olmayan emirlerini düşkün bir şekilde yerine getirdiği zaman sonunda Allah'ın gördüğü göz, Allah'ın duyduğu kulak sahibi olacak demektir mümin. Bu hadisi şeriften ilk olarak çıkarılacak sonuç bu. İkinci sonuç da kardeşler, biz mümin olarak Allah'ı sevme iddiamızı, ölünceye kadar sürdüreceğiz. Rabb'imizden, bu iddiadan bizi uzaklaştırmamasını dileriz. Çünkü başka tutacağımız bir şey yok. Bu sevgimizin, ucu bucağı da yoktur.

وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ "Müminlerin Allah sevgisi sınırsızdır." Öyle dağlar kadar, ovalar kadar, uzay kadar falan diyemeyiz. Allah'ı seviyoruz sözü bizde “Başka bir şey yok!” anlamına gelir zaten. Ne kadar Allah'ı seviyoruz? “Başka bir şey yok zaten. O kadar seviyoruz.” olması gerekiyor.

İkinci nokta, çok önemlidir. Allah'ın bizi, sevip sevmediğini test etmemiz mümkündür. Bunun için kıyameti beklemeye de gerek yoktur. Elbette kıyamet günü bütün müminler ne kadar sevildiklerini, ne puan topladıklarını gözleriyle görecekler zaten. Ebubekir kim, Ebubekir'e metren mesafen ne kadar? Herkes bunu anlayacak; ama şimdiden bunu test etmek mümkündür. Bunu çok basit bir misalle örneklendirmek istiyorum. Bir mü'min camiye giderken de (maazallah, maazallah!) haram işlenecek bir yere giderken de aynı ayaklarını kullanıyor, aynı kalbin atışlarıyla nabızı sergileniyor. Bir mü'min camiye yürürken sergilediği temposu ve mecburen gitmek zorunda kaldığı yeğenin çalgılı, şarkılı, kadın- erkek bir arada oturlan bir düğününe doğru yürürken sergilediği temposuna bakalım. Sonuçta ikisi de gidiştir. Eğer mü'minin camiye giderkenki temposu, hızı, kalp atışı; o yanlış ve gitmemesi gereken yere giderkenkilerle aynıysa ortada ciddi bir sorun vardır. Bu mü'minin ayaklarında, göklerden gelme bir garanti yok demektir.

Sadece örnek olması bakımından zikrediyorum; ama bunu tarihteki, filanca zatın bir menkıbesi şeklinde lütfen anlamayınız. Öyle değil! Bizzat yaşadığım bir şeyi anlatıyorum. Hocalarımın bir tanesiyle böyle bir baba-oğul muhabbetine geçtikten sonra dedi ki "Yaklaşık on beş sene var ki ben, elimi Mushaf'a tutarak abdestimin olup olmadığını, anlıyorum." dedi. "Nasıl anlıyorsunuz hocam?" dedim. On beş sene kadar oluyor bu muhabbet gerçekleşeli. Kendisi yetmiş beş yaşlarında bir hoca efendiydi, Allah dostu, tefsir okutan bir hocamızdı. "Elimi Mushaf'a tutarken elektrik çarpmış gibi oluyorum, anlıyorum abdestim bozulduğunu o zaman." dedi. Bu bizzat benim bir Allah dostundan, elli seneden fazla Tefsir okutmuş bir âlimden dinlediğim hatıramdır. Demek ki Allah'ın tuttuğu el olabiliyor. "Tutamıyorum Mushaf'ı." dedi ve aynı zât başka bir sohbetinde dedi ki "Yine on beş seneden beri, sabah namazına bir saat kala, ne kadar uykusuz olursam olayım; yatakta kalp krizi geçiriyor gibi oluyorum, mecbur kalkıyorum, duramıyorum yatakta." dedi. Bu tabii ki elli yıldan fazla "Allah dedi ki" diye başlayan ayetleri tefsir etmiş bir insanın geldiği noktadır. Bu olabiliyor demek ki. Bunu ben, bir tarihi menkıbe olarak anlatmadım. Kulaklarımla duyduğum ve üzerinde de biiznillah gözlerimle işaretlerini gördüğüm bir Allah dostu âlimin hatırasını anlattım. Böyle ulu orta konuştuğu bir şey de değildi. Çok özel bir sohbette söyledi. Demek ki bir mü'min, öyle bir kaliteye ulaşıyor ki sonunda o kalite istese de harama götürmüyor onu. Gitmiyor ayak gitmiyor, pili bitiyor ayağının.

Uyumak istiyor, yorganını kafasına çekiyor; ama uyuyamıyor. Çünkü sabah namazı vakti gelmiş. Abdesti yok, Mushaf'ı tutacak, tutamıyor. Elektrik çarptığını hissediyor kendisini. Bu ne sayesinde? Mü'minin farzlarında eksikliği yok, bir de Peygamber delisi. Peygamber delisi! Peygamber ne yapmışsa onun peşinden gidiyor. Öyle "Bu farzdı, vacipti, sünnetti." diyerek ayırmıyor. "Bunu Peygamber yaptı mı yaptı, benim görevim bu." diyor. Bu samimiyet sonunda, Allah'ın kulunu sevmesi durumuna getiriyor onu. Bir kere de sevdi mi seni Allah, sende göz de var, sende kulak da var, el de var, ayak da var o zaman demektir. Son iki cümlesi çok önemli! "Bir kere sevdim mi kulumu..."

فإذا احببته "Bir kere de sevdim mi kulumu istediğini veririm, sığınırsa bana korurum." Bir kul Allah'tan istiyor, istiyor; vermiyor Allah! Elbette bir hikmete binaen vermiyor; ama sen, her nazlandığında nazı kırılmayacak biri misin acaba? Yani Allah seni seviyor mu?

Kardeşler,

Elbette şunu, söyleyemeyiz. "Mademki Allah beni bu kadar sevmiyor. Ben Mushaf'ı tutunca bir şey olmuyor. Abdestli, abdestsiz tutabiliyorum. O zaman hiç sevmeyeyim ben de." diyecek halimiz yok. Çünkü çalışma metodumuz şudur; "Şu noktaya gelinceye kadar koşacağız biz." Önümüzde duran hedef, Rabb'imizin bizi sevmesidir. Gözlerimiz, kulaklarımız, elimiz, ayağımız; onun şeriatıyla yaşayan el, ayak, göz, kulak olur hale gelinceye kadar koşacağız. Bu yirmi sene de mi olur, altmış sene de mi olur, yetmiş beş senede mi olur? Hıza bağlı, ihlâsa bağlı, sendeki heyecana bağlıdır. Allah bunu iki dakikada da verir kuluna, yirmi senede de verir. Ara sıra senin bunu kaldırıp kaldıramayacağına

dair, sana bir heyecan da verebilir. Bakar ki sen hâlâ Allah ile gören bir göz, Allah ile duyan bir kulak sahibi olsan bile kıymetini bilemeyeceksin; vermez!

Kardeşler,

Ashabı kiram üzerinde de bir deneme yapabiliriz. Her birimiz biliyoruz ki ashabı kiram -Allah onlardan razı olsun- bu noktaya geldiler. Geldiler, ciddi bir şekilde geldiler. Neredeyse ellerinde tuttıkları altın olacak hale geldi. Bir kere, Peygamber aleyhisselam efendimizin yanında çok ciddi mesafeler kat ettiler. Fakat bir kere hacca gittiği için artık kendisini cennetlik zanneden, Ramazan'da hatim dinlediği için kendisini Kur'an'ın en sevgili dostlarından zanneden bizim gibi; hazır, beleşçi, bedavacı nesle bakın. Bir de Peygamber aleyhisselam efendimizin "Sen cennettesin." dediği kimselere bakın. Bilâl radiyallahu anha ne dedi Peygamber efendimiz? "Miraçta cennete girdim. Cenneti Allah bana dolaştırdı. Arkamda bir terlik sesi duydum hep. Bu terlik kimin, dedim. Bilâl, senin sesindi bu." diyor. Bilâl Medine'de ezan okuyor; terlik sesleri, cennette duyuluyor. Bundan büyük bir mesafe, bundan ulu bir müjde olabilir mi bir insan için? Bilâl o zaman "Vay be! Biz bu dünyada abdest almaya gidiyoruz, terlik sesimiz cennetten duyuluyor." deyip el ense çekip yattı mı? Yoksa gözyaşlarına boğulup "Rabb'im, benim bu seviyemi koru. Aman beni bundan mahrum etme!" diye daha fazla mı ağladı.

Verdikçe, verildikçe şımaran değil; Allah ona ihsan ve lütufta buldukça heyecanlanan insanlar oldular. Bu da çok önemlidir. Sevdiğini gösterdi mi Allah, şımaran kul istemez. Tıpkı biz de böyleyiz kardeşler! Hem çocuğumuzu okşarız, severiz hem de mızımız etmesin isteriz. Hani benzetmek açısından bir miktar uygun ortam değil; ama sadece benzetme tarzı açısından örnek vermek istiyorum. Kedi gibi olmamalı insan! Sevdikçe tırmalama kabiliyeti artıyor. Sen istediğin kadar sev, ciğer ver. Hiçbir zaman o seni sevmiyor, hep tırmalıyor. İnsan sevildikçe "Sevilmenin hakkını veremeyeceğim." diye eziliyorsa Allah onu daha çok sevecek demektir.

Kardeşler,

Hedefimiz; Allah da bizi sevinceye kadar, onu sevmektir. Kim bu noktaya geldiyse kazanmıştır. Elbette bu nokta mesela; yüz puansa ilk gün elliden başlayacaksın. İman zaten seni elli barajında tutuyor. Elli bir, elli sekiz, yetmiş beş, doksan diye gideceksin öyle. Gidinceye kadar gideceksin; ama yine Ebubekir gibi olmak lazım! Ebubekir radiyallahu anah vefat ederken ona demişlerdi ya "Ne mutlu Ebubekir! Allah senden memnun, Peygamber'i memnun! Daha ne istiyorsun sen?" dediler. Ne cevap vermişti? "Ne günah ne sevap olmasın razıyım. Şöyle baş başa gideyim razıyım." demişti. Şımarılmaktır bu işte! Babası hacı, hoca olduğu için şımarılmaktır bu. Geçen sene Ramazan'da alt kattaki fakire kumanya vermişti. Bir kilo pirinç, bir kilo buğday, bir de un vermişti ya. Artık, Allah da onu bekliyordur cennette şimdi. Hem de neler nelerle! Bir kilo buğdaya herhalde, bir beş bin dönüm cennet arazisi verir Allah. Böyle bir şımarma, böyle bir laubalilik göstermez mü'min! Semavata kadar ufku açılabilir bile "Şöyle razıyım, şöyle razıyım. Hesap sormasın benden yeter!" diyen Ebubekir olarak gider. Çünkü Allah hem verir hem de kulun şımarıp şımarılmayacağını görür, görmekte murat eder.

Kardeşler,

Maide Suresi'nin 54. ayetinde Allah bu sevginin, aşkın gerçeğini bize gösteriyor ashabı kirama hitap ederek. Yani, biraz önce ashabı kiramı konuştuk. Ne dedik? Sevdi onları Allah, Peygamberi de şahit oldu, "Cennette senin terlik sesini duydum" dedi. "Cennette sen benimle berabersin." dedi. Bunu gözleriyle gördüler, kulaklarıyla duydular. Fakat bakın Maide Suresi'nin 54. ayetinde bu adamlara (şu sözünü ettiğimiz Allah dostu insanlara ve kendilerini Allah'ın sevdiği insanlara ki çok önemli kardeşler bu ashabın önemli bir bölümünü oluşturuyor) Allah, "Allah'ın eli onların elinin üstündedir"

diyor Kur'an'da. "Allah'ın eli onların elinin üstündedir" diyor. Sonra da başka bir ayetinde buyuruyor ki "Allah onlardan memnundur, onlar da Allah'tan memnundurlar." Sevmişler, sevilmişler. Arada bir sevgi kaynamış, gitmiş; müthiş bir sevgi olmuş. Bunu Kur'an, defalarca söylediği halde Maide Suresi'nin 54. ayetinde ikazını da yapıyor Allah. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا "Ey iman edenler!" yani Peygamber'in etrafında olan, Allah'ın razı olduğu, Allah'ın elinin onların elinin üstünde olduğu (bir mecazi deyim tabii ki bu) kişilerdir. Yani, Allah onlarla beraber demektir bu. "Ey bu tip iman etmişler! مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ" "Siz bu elinizdeki dinin kıymetini bilmez de bu dini bırakırsanız..."

Böyle bir şey olursa "Hani aramızda bir muhabbet var, siz beni çok seviyorsunuz, ben de sizi seviyorum. Gözünüz oldum, kulağınız oldum, eliniz ayağınız oldum ya! Buna rağmen bir risk var ortada." Ne bu risk? "Siz bunu bırakıp gidebilirsiniz. Allah bırakmaz. Vefasızlık etmez Allah!"

Allah verdiği sözden geri gitmez; ama siz bir cayma yapabilirsiniz. Allah'ı bu şekilde bırakıp giderseniz Allah, bundan esef edip "Eyvah gitti adamlarım!" demez herhalde فَسَوْفَ يَأْتِي "Onları sever Allah, onlar da Allah'ı severler."

Demek ki bir millet, Allah'ı bırakırsa; Allah'ı bırakmak nasıl olur? Bunu ilan ederek değil; hilafeti kaldırıp atmışsın, faize "Mübah!" demişsin, zinayı Allah "Haramdır!" demiş; ama sen "Asrın gereği!" demişsin. "Alkol olmasın!" demiş Allah; ama sen "Düğün başka türlü olmuyor." diyorsun. "Ben Allah'ı reddettim." diyerek göklere ok atacaktı halin yok herhalde. Böyle bırakılırsa bırakılır Allah. "Biz başka dünyaya gidiyoruz, Merih'te yaşayacağız." diyemezsin ki. Merih de Allah'ın zaten. Allah'ı bırakmak o sevginin, aşkın gereği olan itaati bırakmaktır. Bıraktın mı itaati, bırakacak bir şey kalmamıştır zaten. Allah "Badem gözlü kullarım!" diye sevmiyor ki bizi. Şeriatını yaşayacağız, diye seviyor bizi. Yaşamadığın zaman şeriatını; kadını sokağa saldırdığın zaman ve erkeği de ticaret merkezlerinde haramın içine saldırdığın zaman, neyini seviyorsun ki Allah'ın? Şeriatını sevmedikten sonra, nesini seviyorsun? Müşrikler de "Allah" diye (Hâşâ!) bir taşı yontup öpüp okşamışlardı onu zaten; ama cehennem kütüğü olarak gittiler. Sevmek, sevmek o değil ki. Şeriatına teslim olmak, dinini yaşamaktır! Eğer siz bu sevginin kıymetini bilmez de bırakıp giderseniz; Allah başka bir kavim getirir ki onlar Allah'ı severler, Allah da onları sever.

Peki, Allahın onları sevdiğini ve onların da Allah'ı sevdiğini nereden belli olur? **أَدَلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ** "Müminler olarak birbirlerine mütevazı davranırlar." **أَعَزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ** "Kâfirlere karşı dik dururlar." Mü'min başka bir mü'mini gördüğünde, ceketini düğmeler ve "Nasılısınız kardeşim?" der. Kâfiri gördüğünde ise "Kimi arıyorsun? Ne istiyorsun?" der. Kâfirin önünde ceket düğmelemez. **أَدَلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعَزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ** Maide Suresi 54. Ayet **يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ** "Ve Allah yolunda, cihad ederler onlar." **وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَأِئِمِّ** "Bir kınama endişesi taşımazlar." Yani "Bize ne derler? Ayıplanır mıyız acaba? Soruşturma kovuşturma geçirir miyiz?" böyle dertleri olmaz onların. Demek ki bunlar Allah'ın kulları, Allah'ın sevdikleri. Allah'ın sevgilileri bunlar! Bunların gözü Allah'ın gözüdür, bunların kulağı Allah'ın kulağıdır. Bunlar bir şeyi tutmaya görsünler Allah'ın tuttuğunu tutarlar. Bunların söylendiği insanlarda, mümine karşı alçak gönüllü olacak! Kâfire karşı dik duracak! Allah yolunda cihad, diye bir derdi olacak! Ne gerekiyorsa; malıyla, eliyle, diliyle, canıyla... Nasıl yapılacaksa artık! Ebubekir nasıl yaptıysa, Selman nasıl yaptıysa, Halid nasıl yaptıysa; çünkü bu ayet onlara indi. "Filanca ne der?" demeyecek. "Komşu ne der" diyen, buna dâhil değil bir defa! O yok! "Medyaya konu olurum." diye bir derdi olmayacak. Ne derse desinler.

Şu dört özellikten taviz verseydi ashâbı kiram, -Allah onlardan razı olsun- onları kaldırıp başkasını getirecekti Allah demek ki. Böyle mü'min istiyor. Camideki mü'mini üzmemek için gayret

eden; kâfire karşı da onurlu ve hakkından taviz vermeyen mü'min istiyor. Allah'ın haramını konuştuğu zaman “Yahu buna dikkat edelim. Ne derler?” diyeni istemiyor Allah. Onunla arasında bir muhabbet yok Allah'ın.

Kardeşler,

Allah'ın aradığı ve “Ben seviyorum.” dediği insanlar bunlar. Maide Suresi'nin 54. ayetinden anladık. Buhari'deki hadisten de ne anlamıştık? Allah kullarını sevebiliyor; ama bu sevgiyi de ulu orta herkese “Tamam iman ettin, nüfus kâğıdında mümin yazıyor, aşığım sana.” demiyor, kimseye Allah Teâlâ. “Bir görelim.” diyor. “Cuma namazına geldi tamam.” Orada startı veriyor Allah Teâlâ. “Tamam, hadi cumaya geldin, sen adaysın.” Cumadan sonra camiden çıkınca gördüğün Müslümana selam verip selamını alacaksan; nafil bir işi yapıyorsun demektir ve ibre oynamaya başlıyor. Eve girerken sağ ayakla girip sol ayakla çıkıyorsan ibre oynamaya devam ediyor. Aşka, doğru yürüyor ibre! Hanım seni gördü, selam verdin, kucaklaştın. O da tatlı yüzünü gösterdi. Neden? Çünkü peygamber ne demişti? “Kocasını görünce tebessüm edecek!” demişti. Ne oldu onun ibresi? Allah'a doğru oynadı. Senin ibren Allah'a doğru oynadı. Nafil bunlar. Nafil, boş iş demek değildir. Nafil, yolda hız katan şey demektir. Evet, bizim yakıtımız farzlardır. Farzlar sayesinde kulu olup olmadığımızı, Allah'a ispat etmiş olacağız. Sonra da peygamber hatırası olarak yaptığımız her şey, hızımızı belirleyecek bizim. Seksen sene de sürebilir bu gidişin. Hiç hata yapmazsan farzlarda, sekiz dakikada da rabbine gidip ona kavuşabilirsin. Bu, bizim bileceğimiz iş.

Kardeşler,

Şimdi Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hadisi şeriflerinden yola çıkarak biz, Allah'ın bizi sevdiğini toplum veya kişiler olarak test edebileceğimiz üç örnek üzerinde duracağız. Üç hadisi şerifi, ele alacağız. Günlük hayatımızda başımıza gelen bazı olayların ve bazı kavramların, sevilinceye kadar sevmenin gerekçesi olduğunu anlamış olacağız. Birincisi kardeşler; Ahmed bin Hanbel'in müsnedinde -rahmetullahi aleyh- Mahmud ibn Lebit isimli sahabi, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in bir hadisini naklediyor. Muhammed ibni Lebit diyor ki “Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki; Allah bir kulunu sevecekse eğer, onu dünyadan korur. Tıpkı sizin iyileşmesini istediğiniz bir hastaya sevdiği yemekleri vermediğiniz gibi.”-benzetmeye çok dikkat edeceğiz- diyor Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Mesela hasta çocuk; filanca şeyi yememesi gerekiyor iyileşmesi için, yaraları var kaşınıyor. Doktor, neyi yemeyecek dediyse çocuğun istediği de odur zaten. “Şunu yemesin, ishal olur.” dediyse çocuk onu ister. Çikolata ister çocuk. “Doktor da bu çikolata yemeyecek.” der. Eğer anne gerçekten çocuğunu seviyorsa, baba çocuğunu gerçekten seviyorsa sabahtan akşama kadar ağlasa bile ona çikolata almaz. Akıllı değilse baba, Boş ver, bir çikolata alayım.” der. Hastalığı bir hafta geciktirir, bir hafta daha uzar hastalık bu sefer. Merhametli, gerçekten seven bir anne baba dokunan şeyi çocuğa alamaz; ama çocuk da çocuk ve hasta olduğu için ne dokunacaksa onu ister. Onun peşinde koşar, hiçbir şey yemez, protesto eder ve “Bana çikolata alın.” der.

Kardeşler,

Allah da böyle yapıyormuş demek ki. “Kulu, dünya nimetlerini eline geçirmesi halinde eğer, dünya nimetleri onu rabbinden uzaklaştırıcaksa; o dünya nimetlerini kuluna vermiyormuş.” diyor Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. Bu hadisi şerifin başka rivayetlerinde de “Kâfire ise kıyamet günü dırdır edecek mecali kalmasın diye, her istediğini verir.” buyuruyor. İstemediğini bile veriyor, görüyoruz şimdi. Buradan, iki şeyi anlamamız gerekiyor. Birincisi; demek ki Allah'ın bir planı var kulu üzerinde. Kulunu sevdikçe Allah onu oturtuyor ve belaya düşmeyeceği şeylerden uzak

tutuyor, seviyor çünkü. Cennetteki arzuları yarım kalmasın, istiyor. Tıpkı bir çocuğa, annesinin ona dokunacak şeyleri vermemesi gibidir bu.

Peki, bu ikinci noktamız şu demek midir? Mü'min hiç zengin olmayacak! Mü'min hiç iyi hayat yaşamayacak! Hayır, öyle değil! Görürse Allah "Bu kulunun ayağı kaymayacak." der, verir. "Kime vermez?" diyor. Hastalığının iyileşmesini geciktirecek bir şeyi, çocuğa verene; vermez Allah. Malın kıymetini bilecek bir kul, alır Allah'tan. Mala aldanmayacak birisi, Allah'tan mal bulur. Bulmuyorsa eğer "Allah sana acıdığı için, öyle yapıyordur." diye düşünmemiz gerekiyormuş. Binaen aleyh, kâfirlerin ellerindeki onca ihtişamlı görüntülü nimetlere rağmen; mü'minlerin elinde genelde nimetin bulunmayışının, sırrıymış bu demek ki. Mü'minler, hâlâ aradaki aşkın gereğini anlayamamışlar demek ki. Biri, ötesi olmadığı için her istediği verilen "Ölsün gitsin, ne olursa olsun." şeklinde düşünülen; öbürü de "Aman aman! Adn cennetlerine, Firdevs'e gelmeden aldanmasın bu oyuncularla!" şeklinde düşünülen birisiymiş demek ki.

Kardeşler,

İkinci olarak da Allah, mü'min kullarından dert eksik etmez. Çünkü dertler, mü'minin pişmesidir. Çamurluktan tuğlalığa ve betonluğa doğru gitmesi lazım ki yağmur, soğuk, sıcak ona zarar vermesin. Bu, bir pişme düzeyidir. Allah, mü'min kullarının pişmesini ister. "Dünya da pişsinler ki ahrette, ateş gerekmesin." diye murad eder. Bunu, peygamberlerine bu şekilde uyguladı. Şöyle yastığında rahat, sabah akşam dinlenen tek bir tane dahi peygamber kulu yoktur Allah'ın. Başta da bizim peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz olmak üzere. Bunun için başı açık, vücudu teşhir edilmiş genç bir kızı; henüz yirmi yaşına gelmeden yirmi kişi ister. İffetli, ahlaklı ve tam anne adayı olacak, iyi bir eş olacak bir genç mü'min kızın kapısını vuran olmaz. O zanneder ki "Tesettürümün yüzünden bu hale geldim. Amcalarımın çocuklarıyla bayramlaşmaya düğüne gitmediğim için, bu hale geldim." zanneder. Hâlbuki Allah onu, cennette peygamberin yanında oturacak ümmetinin örnek kızlarından gösterilecek birisi olarak hazırlıyor. Bakış tarzı meselesi! Sen tesettüre bürünerek, sen genç yaşında Allah'ın yoluna girerek aşkını gösterdin. Allah da sevgisini gösterdi. Bu karşılıklı sevginin gereği olarak seni; onun bunun karısı olarak, berbat bir ailenin reisi olarak sürünmemeni istedi Allah. Bu kadar basit! Tabii ki sen bunu, evdeki pozisyonundan görüyorsun; ama Allah, arşından görüyor. Sen yirmi senelik evlilik planı olarak bakıyorsun bu işe. Allah, senin ebedi cennet hayatının planı olarak bakıyor bu işe. Sana birisi geldi, senin tesettürünü kabul etti. Tamam, çok güzel anlaştınız. Düğünden on beş gün sonra, kaçacak delik arıyorsun. Dinden soğudun, tesettürden soğudun, imandan soğudun, "Böyle şeriat..." demeye başladın. "Müslüman diye evlendik, gâvur çıktı karşıma!" dedin. Seni, böyle görmek istemiyor Allah! Üç-beş gün evinde sıkıntı çek ve alttaki kardeşin de "Sen evlenmedin diye, ben de evlenemiyorum. Berbat ettin evimizi!" desin. Rabb'ine gidince bütün bu sıkıntılarına şükredeceksin. "Ne iyiydi o sıkıntılar. Sayesinde cennet kazandım." diyeceksin. Hiçbir musibeti Allah; bir taş yuvarlandı da tesadüfen kuluna çarptı, diye göndermiyor. Her musibetin, her belanın, sıkıntının, başımıza gelen uluslar arası sıkıntının, kâfirlerden çektiklerimizin, ailemizdeki sıkıntılarımızın, işyerimizdeki sıkıntılarımızın, sokakta karşılaştıklarımızın, gözümüzü açınca gördüğümüzün, kulağımıza gelen her şeyin; Allah'ın planı sonucu olduğunu biliyoruz biz. İman ediyoruz.

Kardeşler,

Dolayısıyla biz biliriz ki rabbimiz bizi, imtihan edecek ve daha çok pişirecek. Ben artırdıkça sevgimi o da arttıracak. "Ben seni çok seveyim; ama sen beni az sev." mi diyeceksin Allah'a. "Ben seni sınırsız seviyorum Rabb'im." dedikçe sen ve bunu ispat ettikçe, Allah da seni çok sevecek. Çok sevdikçe de yabancıya bırakmak istemeyecek seni. Var mı bir diyeceğin? Sen nasıl sevdiğini kimseye

paylaşmak istemiyorsan, Allah da öyle istiyor. Seni, kimseyle paylaşmak istemiyor. Başka bir hadiste buyuruyor ki Allah- kutsi hadisi şerifte- “Şaşarım ben!” diyor. “Şaşarım ben!” demek “Niye böyle oluyor?” demektir. Yoksa Allah, bir şeye şaşmaz. “Ben, kulumu özler dururum, kulum ölmek istemez.” diyor. Demek ki Allah, seni paylaşmak istemiyor. Hani “Sevdim.” diyorsun ya. Hani Hacer’ul Esved’i görünce cennetten çıktı, diye yalamak istemiştin ya o taş. Hani “Allah!” denince gözün yaşarıyordu ya, hani Kur’an’ı öpmekten doyamıyorsun ya Rabb’imin kitabı diye. Peki, “Seviyorum.” Diyorsun; ama sevgi tek taraflı olmaz ki. Allah da seni sevmek istiyor. Sevdiği için de seni, komşularınla da paylaşmak istemiyor. Ağabeyinle veya ablanla da paylaşmak istemiyor Allah. “Bana kal.” diyor. “Gel, cemalime gel.” diyor. Şu, olmaz yalnız! Mesela, Peygamberler için olmadı. “Peki, Rabb’im! Yani güzel, bizim aramızda muhabbet olsun, miraca geleyim; ama biraz da burada arkadaşlarla hani, güzel günler de geçirelim.” Olsa, Abdullah’ın oğlu Muhammed aleyhisselam için olurdu o. Onun için de olmadı. Kimseyle paylaşmadı, onu Allah! Ne hanımları ile ne de çocukları ile. Kimseyle paylaşmadı. Meşgul etmesinler onu diye çocuklarını, ondan önce aldı. Eğer sevgi, gerçekten var olacaksa böyle yapıyor Allah.

Ne konuşuyoruz kardeşler? Allah’ın bizi sevdiğinin üç işareti var, dedik. Pek çok işareten üçü, bize çok lazımdır. Birincisi; annenin, çocuğunu hastalıktan koruduğu gibi; Allah da dünyadan, kulunu koruyabilir. Eğer sevgi iddiamız varsa buna, hazır olacağız. İkincisi; Allah yabancıya bırakmak istemez. Sen sevdiğçe, o da seni sevdiğçe; Allah seni cennet standartlarında yaşatmak isteyebilir. Buna hazır olacaksın. Üçüncü olarak da; Aişe anamız radiyallahu anha’nın rivayet ettiği bir hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki “Allah bir aileyi sevdiği zaman...” Aile, buna dikkat edin.

“Allah bir aileyi sevdiği zaman, onların evine yumuşaklık indirir.” buyuruyor. O evde babaya, kolay kolay “Yok!” dedirtemez çocukları. O evde eş, kolay kolay eşine “Hayır!” diyemez. O evde çocuk uyumazsa kimse uyuyamaz. O evde bir kişi hasta olmaya görsün, hepsi kendisini hasta hisseder. Evde merhamet yağıyor çünkü. Bu da Allah’ın, ailece sevdiği zamanki işaretidir.

Kardeşler,

Bu ne kadar uyar, ne kadar uymaz; herkesin, kendi bileceği bir iştir. Çünkü bizde bir hastalık var. Dinimizi, Allah’ın ayetlerini, Peygamber aleyhisselamın hadislerini evirip kıvırıyoruz istediğimiz gibi. Mesela “Allah merhametli kullarını seviyor.” diyoruz. Sonra da “Fakat o, Mekke’dekiler için geçerlidir.” diyerek herkes, bir kılıfını buluyor. O dövüdü, vurdu, kırdı, bağırdı, (Hâşâ!) sövdü. Buna karşılık biz de “Bir hikmete binaendir. Bununki hariç! Bunu, gene Allah seviyor.” diyoruz. Bu, kendi kılıfımızdır. Bu bir, şeytan tuzağıdır. Hayır, hayır! Resûlullah sallahu aleyhi ve sellem ne dediyse doğru odur. Uyuyorsan ona, sen de o kadar onun ümmetindensin. Sana uymuyorsa bu hadis, bir noktada sıkıntın var demektir. Bir soru kardeşler, çok önemli! Sorumuzun cevabı çok önemli! Şimdi acaba biz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin bunca haberinden sonra filanca günahı hâlâ işliyorsak acaba, bu sevgi kökten gidiyor mu? Kökten gidiyor mu? Sevgide, iniş çıkışlar olur. Sevgi de inerçikar. Tansiyon gibidir sevgi. Kâbe’yi görünce kalbin fırlayacak gibi olursun. Bu hadisi şerifleri dinledin mi de bayılacak gibi olursun. Nabzın düşer, “Eyvah, ölüyor!” zannedilirsin. Eve gidince iniş çıkışlar bir miktar olur. Bu iniş çıkışlar hariç bu sevgi, kökten gidiyor mu filan günkü hatamızdan dolayı?

Kardeşler,

Buhari’nin yine sahihinde rivayet ettiği bir hadisi şerif, hepimiz için kulakta küpe filan demiyorum; iç organlarımızdan biri olacak kadar önemli. Çok önemli bir hadisi şerif! Ömer bin Hattab radiyallahu anh “Bir adam vardı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin zamanında gelir

giderdi.” diyor. Adama çok ağır lakaplar da takarlarmış. “Abdullah el-hımar!” derlermiş adama. Eşek herif diye, böyle bir ifadeyle anılır. “Çok derin esprileri olan, çok şakacı bir adamdı. Bir gün içki içti.” diyor. Alkol tüketti. Adam Müslüman! Medine’de içki içti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz ona ceza verdi. İşte seksen sopa yedi veya kaç sopa yediyse artık. Yani içki suçu işlediği için, alkol suçu işlediği için ceza yedi; ama yine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gelip gitmeye devam etti. Efendimiz onu seviyordu. O da Resûlullah’ı seviyordu aleyhisselatu vesselam. “Şakalar yapar, peygamberi güldürdü.” diyor. “Bir zaman sonra, bir daha içki içti.” Yine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem emretti. Ceza olarak sopa vuruldu adama. Ona sopa vurulurken, Peygamber aleyhisselam Efendimiz de orada. İkinci defa aynı suçu işliyor. Bu sopa vurulurken sahabeden biri “Allah belanı versin be adam! Peygamberin sağlığında kaçınıcı defa, bu suçu işliyorsun sen! Allah belanı versin!” demiş ona. Bu cümleyi de Resûlullah sallallahu aleyhi vesellem duymuş “Ne yapıyorsunuz siz?” demiş. “Bu adam Allah’ı da Peygamberini de seviyor. Niye buna beddua ediyorsunuz” demiş. Ne demek bu kardeşler? Medine’de içki içmiş, ceza yemiş ve sabıkası var. Bir daha içmiş, bir daha ceza yemiş. Çift suçlu bir adam; ama Peygamber şahit ki bu günahına rağmen, Allah’ı seviyor. “Beddua etmeyin adama!” buyurmuş. Çünkü adam ayık olduğunda Resûlullah’ın huzuruna gelip espriler yapıp onu neşelendirmeye çalışıyor, moral kaynağı Peygamberin.

Kardeşler,

Biz melek değiliz; insanız! Düşeriz, kalkarız, bu adam gibi içki de içeriz; lakin “İçki helal midir?” diye sorulduğunda, volkan olup fırlarız. “İçkiye nasıl helal dersin, Allah’ın haram ettiğine!” deriz. Yüreğimizdeki Allah’a imana, toz kondurturmamız. İnsanız çünkü. Bile bile hata işlemeyiz; ama patlarsa frenimiz, bundan dolayı da ruhsatımızı almıyor kimse. İnsanız çünkü. İşte Resûlullah’ın sallallahu aleyhi ve sellem, belgesi!

Kardeşler,

Dedik ki sözümüzün başında; Allah’ı, bizi sevinceye kadar seveceğiz. Bizi sevdiği de gözümüzden, kulağımızdan, dilimizden, ayağımızdan belli olacak bu dünyada. Biz de bunun karşılığında, mü’minlere karşı merhametli olacağız. Kâfirlere karşı dik, onurlu, tavizsiz olacağız. Üzerimize düşen hangi cihat görevi varsa; onu yapacağız. Mü’min olduğumuz için “Allah vardır!” dediğimiz için; faiz haramdır, zina haramdır, piyango da olsa kumar haramdır. “Tesettür şarttır, namaz şarttır.” dediğimiz için, “Ben namaz kılamazsam bu iş yerinden ayrılırım.” diyen yürekli Müslüman olduğumuz için de kimsenin kınamasından, ayıplamasından çekinmeyeceğiz. Böylece aşkımızı göreceğiz Allah, sevgimizin ciddi olduğunu göreceğiz. O da bizi sevecek. Bu, dünya standartlarıdır.

Kardeşler,

Peki, sonra ne olacak? Bu aşk, nereye kadar gidecek? Patlamayacak mı bu bir gün? Seve seve, şişire şişire; bu balon bir gün patlamayacak mı? Patlayacak bir gün! O patlamayı da Buhari ve Müslim’in rivayet ettiği bir hadiste, Ebu Said el-Hudri radiyallahu anh anlatıyor. Bakın ne diyor. Bu sevgi bir gün nasıl ve nerede patlayacak? Ebu Said el-Hudri “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki: Kıyamet günü cennetlikler cennete girdiğinde, kâfirler de cehennemde ebedi kalmak üzere, sonsuza kadar kalmak üzere cehenneme girdiler ve cehennem kapıları kapandı. Cennetin kapıları kapandı. Ölüm denen şey, ölmek; bir koç halinde Allah ölümü bir yaratacak, cennetle cehennem arasında bir yerde koçu kesecek melekler. Böylece ölüm bitmiş olacak. Ölüm, kendisi kalkacak. Ölüm kalktığı için de ne cennetlikler bir daha ölüm korkusu taşıyacaklar ne de cehennemdekiler (Bir daha ölürüz de buradan kurtuluruz) diye düşünebilecekler. Ölüm, öldü çünkü. Ölüm öldü! Böyle bir zamanda Allah, cennetdeki kullarının hepsinin duyacağı şekilde buyuracak ki; ‘Ey cennetlik kullarım!’ ‘Buyur, ey Rabbimiz!’ diyecekler.” diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve

sellem Efendimiz. (هل رضىتم). “Memnun musunuz? Memnun musunuz?” diye soracak Allah. Diyecek ki cennetlik kulları da “Nasıl memnun olmayız ki Ya Rabb’i, ne dediysen verdin zaten. Bundan daha ötesi olur mu?” Buyuracak ki Allah “Var!” Cennetteki kullarına söylüyor. “Var. Bundan ötesi var.” diyor. “Rabbimiz, bu cennetten ötesi ne olur?” diye soracaklar. Buyuracak ki “Bu cennetten ötesi, size sözüm olsun. Bir daha size küsmeyeceğim, kızmayacağım, sizden memnunum. Budur son vaadim size.”

Sevginin, patladığı yerdir burası! Şimdi gözümüz, kulağımız, elimiz, ayağımız; Allah’ın tuttuğu el, Allah’ın yürüdüğü ayak olması düzeyindeyse bu sevgimiz, cennette Rabb’imizle baş başa kalarak bitecek inşallah. Bunun için dik duran, mü’minin meşakkatine katlanan, cihatta üzerine görev alan, bütün dünyanın karşısında tek başına olsa da kınamadan çekinmeyen, “Senden memnunum kulum.” sözünü duyuncaya kadar devam edecek aşkın sahibi bir mü’min olmak gerekir. Bizim sevgimiz, kuru bir hayal veya bir düğünle bitecek bir aşk değil kardeşler! Sevgimizin sonunda birbirimize mesaj gönderip avunacağımız, boş bir sevgi peşinde değiliz biz. Biz, hak etmesek de beceremesek de Allah’ı seviyoruz. “Rabb’imiz!” diye seviyoruz. O da bütün hak etmeyişimize rağmen beceremediğimizi göre göre; Rahman ve Rahim bir Allah olduğu için, Kerim ve Latif bir Allah olduğu için, kullarına merhameti olduğu için hak etmediğimiz halde o da bizi seviyor. Bunu da biz faiz düşmanlığında, gözümüzün faizi görmediği, görmek istemediğimiz bir durumda hissediyoruz elhamdulillah. Ben mü’min olduğum için, sakalımla dolaşmaktan arlanmıyorum; çünkü Allah beni böyle seviyor, diyorum. Ailece oturduğumuz zamanda; bayanlar burada otursun ve erkekler de burada olsun, dediğim zaman “Yahu ne diyecekler? Biz meşhur bir aileyiz.” denilirse bu, beni hiç ilgilendirmiyor. Allah ne derse ona bakarım, diyorum. “Şu İstanbul’un, koca İstanbul’un ortasında bütün İstanbul trafik dursa, her şey dursa beni seyretse bile tesettürümden ölürüm vazgeçmem!” diyen genç mü’min kadın Allah’ın sevdiği bir kadındır. Çünkü ayet öyle diyor, Maide Suresi’nde. Fakat “Ne derler?” diye tesettürlü olduğu halde kelekler gibi renkli renkli gibi giyinmiş bir kadın, hâlâ “Ne yaparlar, ne derler?” diye merak ettiğiinden bu aşkın, kaynama noktasını yakalayamamış birisidir. İşte aşk, işte sevgi! İnşallah, sevilene kadar sevmeye ve aşka devam edecek azmimizden Allah bizi ayırmasın.

Ve’l hamdüli’llahi rabbi’l âlemin.